

43434958-0	18/07/2014	המודיע - תוספת	עמוד 21	2/5	25.01x34.52
מועצה אזורית חוף אשקלון - 64221					

השגחה לא בימי שיגרה
משה מיכאל צורן
 עם עבודת משגיחי הכשרות
 בימים עמוסי ירי
 ומטווחי טילים

עמוד 20

במעבר רפיח, המשגיחים מקיימים את הוראות פיקוד העורף

הרב ישראל מונטג, המפקח הראשי של הבד"ץ בדרום, והרב יהושע רוטמן, המפקח על ענף ירקות-העלים והגידול המיוחד, ועימם כמה מהמשגיחים הוותיקים של הבד"ץ, מספרים לנו השבוע על 'מבצע הכשרות' המתנהל לאורך כל ימי מבצע 'צוק איתן'. ובואו נאמר את האמת: היתה לנו בעיה לנהל איתם שיחה... מדוע? — כי הם לא מבינים בכלל מה אנחנו רוצים מהם, וממה אנחנו כל כך מתפעלים... הרב מונטג, הנמצא בתפקידו זה כ-15 שנה, 'חיי' ונושם את השטח באופן כה פעיל ושוטף, עד שהוא פשוט אינו יודע במה להתמקד, 'שכן, כל פעולה שאנחנו עושים כיום היא מסוכנת לכשעצמה — מחד, ומאידך אין לנו שום ספק שחייבים למלא את כל המשימות עד תום!'

מיגון לא זמן

איש שיחנו מחלק את עבודת הכשרות בדרום הארץ ל-2 חלקים עיקריים. העבודה בתוך המפעלים, ומחרף להם. וגם בתוך המפעלים, אפשר למיין את הפעילות ל-2 סוגים עיקריים; האחד — במפעלים הפועלים תחת כשרות קבועה, במשך כל השנה, והשני — אלה המעניקים לבד"ץ 'ימי ייצור', המצריכים לעתים עבודה גם במשמרת-לילה, שהיא הרבה יותר מסוכנת. 50 משגיחים מתפקדים מטעם בד"ץ העדה החרדית בדרום הארץ, מאשרד ועד אילת. המשגיחים הללו אינם עושים על פי רוב דרך ארוכה מבתיהם עד מקומות ההשגחה. אבל גם אם הם מתגוררים בסביבת מקום, הבעיה מתחילה לפעמים דווקא במפעל עצמו. אחד מהם, העובד מזה שנים במפעל ענק באשקלון, התקשר אל הרב מונטג ואמר לו שבשל המרחק הטופוגרפי הגדול של המפעל עצמו, הוא אינו מצליח להגיע לאזור ממוגן בתוך המפעל.

משגיח נוסף, במפעל בשדרות, קבל על כך שהרעש העולה מהפעלתו של קרי-הייצור הוא חזק מאוד עד שאינו מצליח לשמוע את האזעקה. הטענה שהיתה צודקת, הפנתה להנהלת המפעל, שאכן קיבלה החלטה שבכל פעם שתישמע אזעקה, יעזרו את הקו. מבחינת המפעל היתה בכך הקרבה גדולה, שכן לא צריך להיות בעל-מפעל כדי להבין, שעצירתו והפעלתו מחדש של קרי-הייצור, אינה דבר של מה-בכך, והם עשו זאת רק בשל ההערכה למסירותם של מפקחי הכשרות, אומר לנו המשגיח.

עוד לפני שמגיעים אל ההשגחה בשטח הפתוח, בשדות ובמטעים, יש להדגיש את מסירותם של משגיחי הכשרות בתנועה-בדרכים, גם אלה שעושים את דרכם ברכבים פרטיים, אינם בטוחים כלל, אבל כשמדובר באוטובוסים, ההרגשה אינה סימפטית בעליל. גם משום שתחנות האיסוף שלהם ממוקמות רק בכבישים ראשיים, בהם המיגון אינו זמין, וגם מפני העצירה בשולי הדרך בעת אזעקה. ולמרות זאת, מגיעים כל המשגיחים לעבודתם, אם כי בימים מסוימים אישרנו להם הגעה במונית, אומר הרב מונטג.

הפוך על הפוך

מה שקורה בעבודת ההשגחה בימים אלה, הוא בבחינת מהפך דמהופך. דהיינו, דווקא כאשר ליבם של עובדי המפעלים, ולא פחות מכך גם אנשי ההנהלה, אינו נתון בעבודה, אלא עין אחת צופיה למכונות והעין השנייה לשמים, לבדוק האם 'משייטים' שם טילים, דווקא אז, עבודת המשגיחים צריכה להיעשות בהרבה יותר תשומת-לב, על מנת להשיג שלא נעשו טעויות העלולות להטריף את כל הסחורה.

כשאתה עובד תחת לחץ, הרי הסבירות להכנסת חומרי-גלם לא-כשרים לתוך המכונות, הופכת להיות מציאותית יותר. כאן יש חשש שלא ינקו את המכונות כראוי, ושם לא יפרישו חלה, וכל כיו"ב. המשגיח צריך אפוא לפתוח את העיניים יותר ויותר. ואכן, כבר היו כמה מקרים בשבוע האחרון, מגלים לנו בבד"ץ,

הרכב 'עף' לצד השני

גם מנהל המפעל שדיבר עם הרב מונטג, ושיבח את משגיחי הכשרות המגלים אחריות בלתי-רגילה, לא ידע שהמשגיח ההוא, שנשכב על הכביש באשרדו בבוקרו של יום שני, והיה עד להפעלת הפטריוט ולהפלת הכטב"מ, נקלע — 12 שעות לפני כן — לארוע הרבה יותר דרמטי, מבחינתו. בדרך בין מפעל למפעל, תפסה אותו 'צבע אדום', ועוד בטרם הספקתי לצאת מהרכב שמעתי פיצוץ אדיר בצידו הימני של הרכב. לא חלפה שניה נוספת, והנה פיצוץ נוסף, גדול יותר מקודמו, בצידו השמאלי.

מעוצמת הפיצוץ השני, הרכב הועף אל הנתיב הנגדי, וזאני כבר לא ידעתי מה לחשוב, בלשון המעטה... מספר לנו המשגיח, שיצא מהסיפור בחסדי שמים בניסיוניסים, בלא שריטה קלה, ו...המשיך בדרכו למפעלים הנוספים שהיה צריך להגיע אליהם באותו יום.

ואלה רק 'הסיפורים הקטנים' ששמענו השבוע ממפקחי הכשרות והמשגיחים של בד"ץ העדה החרדית בדרום הארץ. לאחר שהחלו הסיפורים והתיאורים להתקבץ אחד אל אחד, יכולנו לקבוע בוודאות שהתעודים הללו יכולים לפרנס ספר עב-כרס, לכל דבר וענין. אדרבה; הָרָאו לנו 'עובדים' נוספים המגיעים לשטח, גם אם הטיל המגיע לאיזור זה לא צריך יותר מ-5 שניות על מנת לנחות על הקרקע. ולא תצליחו. כי אין עובדים כאלה.

צומת זיקים. שומרים שמיטה גם ליד המקום שבו חדרו המחבלים

משה מיכאל צורן

בבוקרו של יום שני, השבוע, בשעה 6.30, לא היו עדיין הרבה אנשים ברחובה הראשי של העיר אשרוד. ה'מחלוקת' המחרה בין פיקוד העורף לרשויות המוניציפאליות, בענין 'חזרה לשיגרה' בקייטנות ובפעילויות הילדים בטווח 7-40 ק"מ מהרצועה, השאירה בינתיים את כל הילדים בבית...

לכן, כשנשמעה אזעקה בשעה הני"ל, היה מקום בשפע לתפוס מחסה ולהשתטח על הכביש... בין היחידים ששהה באותה עת ברחוב הראשי, היה אחד מ-50 משגיחי הכשרות של הבד"ץ בדרום הארץ, שהתפלל שחרית כותיקין, ואץ-רץ לעבודתו, ללא עיכובים, כאילו היה זה יום רגיל.

שיחתנו עימו נערכה בשעה 7, כמחצית השעה לאחר האזעקה ההיא. קולו של האיש, מוותיקי המשגיחים, עדיין נָעַד משהו, כיון שהארוע הזה היה ממושך, ויוצא-דופן גם בעוצמת הפיצוץ שלו, לא ידעתי במה מדובר, הוא מספר. רק לאחר זמן נודע לו שאכן הפעם לא היה מדובר בעוד טיל או רקטה ששוגרו מהרצועה, אלא ב'כטב"מ', כלי טיס בלתי מאויש, של ה'חמאס', שאותר מול חופי אשרוד, וגם היידוט בוצע לא על ידי מערכת 'כיפת ברזל' אלא ע"י סוללת טילי 'פטריוט', הזכורה לכולנו...מלחמת המפרץ.

הפיצוץ היה מחריש אתוניים וקיצוני במאומותו, מספר משגיחי-הכשרות האשרודי, ועוד בטרם ידעתי על סיפור המזל"ט לא היה בליבי שום ספק ממשך הלאה, לכיוון עוטף עזה, ובשום אופן לא חוזר הביתה! שליחות היא ישראל להמשיך לאכול את מצרי הכשרות המהודרים שלנו?! ובעוד המשגיח שלנו מתיישב שוב ברכב וממשיך בניסיעתו, הוא רואה לפחות 5 אנשים ממכריו, העובדים במפעל באחד היישובים בעוטף עזה, כשהם נסים לבתיהם, ומחליטים שהיום לא הולכים לעבודה. 'אצלנו, אומר הרב ישראל מונטג, המפקח הראשי מטעם הבד"ץ על איזור הדרום, אין דבר כזה. כל המשגיחים הגיעו, ומגיעים, לעבודה מדי יום ביומו, ולא שאנחנו מאלצים אותם חלילה לעשות כך; הם עצמם מבינים שמדובר בשליחות כלל-ישראלית, ומתחילת המבצע הצבאי לא קיבלתי ולו שיחת טלפון אחת ממשגיח המבקש להשתחרר מהעבודה.'

יתירה מזאת; גם מנהלי המפעלים והחממות בעצמם, ציינו את העובדה הזו, שגרמה לקידוש שם שמים עצום, שבעוד עובדים רבים לא הגיעו לעבודה, והתעשייה פועלת בעצלתיים, אף אחד מהמשגיחים שלכם לא נעדר מעבודתו, ואפילו איחורים לא נרשמו, כפי שהעיד אחד ממנהלי המפעלים הגדולים ליד שדרות.